

Leen van Mourik / PARC BV Geen poespas of poeha

Leen van Mourik, of: hoe je een aantal fikse tegenslagen als een kerel te boven komt. Portret van een man zonder poeha, die nu als mede-eigenaar van PARC BV in elke uithoek van de wereld komt.

Tekst: André van der Vlerk • Fotografie: Michiel Nijstad

Het wat krappe hoofdkwartier van PARC BV in Giessen is betimmerd met een schrootjeswand. Tegen het plafond hangen van links naar rechts, als in een slinger, Amerikaanse petjes. Leens nieuwste verzamelhobby, sinds zijn vrouw hun eerste spaarcollectie – keycards uit hotels – bij het grofvuil zette. Hij kan erom lachen. Leen van Mourik (58) is relaxt. Niet snel van zijn stuk te brengen.

Punaises

Amerika is uitgegroeid tot zo'n beetje zijn tweede thuisland, voor zover je zo'n rangorde kunt maken bij een man die mogelijk meer landen wél dan niet zag en zich overal gauw thuis voelt. Onder de petjes hangt een wereldkaart, waarin punaises zijn geprikt: de locaties waar Leen, intussen mede-eigenaar van PARC BV, aanwezig was om reparaties van voorname (op zee drijvende) baggerslangen te leiden en begeleiden.

Kat met zeven levens

Leen van Mourik is als een kat met zeven levens. Wie dacht dat hij op middelbare leeftijd na zo veel onheil nog zou komen bovendrijven als één van de kopstukken van een wereldwijd opererend bedrijf, zou voor gek zijn verklaard. Maar Leen deed het. Inwoners van het Land van Heusden en Altena kennen de aimabele vijftiger vooral van het café dat hij runde in 'Rijsik'. Details zullen we de lezer besparen, maar Leen bleef na een tweede echtscheiding berooid achter, moest ook afstand doen van zijn failliete dranklokaal en compleet opnieuw beginnen. "Er zijn veel mensen die na zulke tegenslagen bij de pakken neer gaan zitten, maar dat is niet aan mij besteed", zegt hij nuchter. Voor zijn tijd in het café verdiende Leen zijn boterham als timmerman. Totdat hij ergens door een dak

gleed en zijn knie onherstelbaar beschadigd raakte. Tussendoor overwon hij de gevreesde ziekte.

Helemaal onderaan

Na zijn avontuur als cafébaas zocht Leen emplooi in de Antwerpse haven. Bij een baggerbedrijf, in loondienst, helemaal onderaan als stortplaatsmedewerker. Bij PARC BV kreeg hij de kans om zich te bewijzen, eerst als reparateur en later als projectleider. Inmiddels bezit hij twintig procent van de aandelen en geeft hij leiding aan grote reparatieprojecten van baggerslangen. Ja, geeft hij toe, als het nodig is, kan hij een grote mond opzetten en flink van zich afbijten. Maar dat hoort bij de baggerwereld: *what you see is what you get*. Geen poespas, geen poeha, gewoon duidelijk. En zijn visitekaartje dan, waar 'managing director' op staat, getuigt dat niet van een beetje poespas? "In Amerika nemen ze je niet serieus als er 'engineer' op staat. Dan kom je niet verder dan de wachtkamer. Dat zou natuurlijk anders moeten zijn, maar met 'managing director' krijg je nu eenmaal makkelijker toegang."

2.0 direct

Aversie tegen hiërarchie en over het paard getild gedrag, het typeert Leen ten voeten uit. Vooral in het Midden-Oosten was hij getuige van dat soort absurde taferelen. "Butlers in een wit pak, die je opzettelijk lang laten wachten voordat ze je bij de grote baas laten. In Koeweit waren we kunststof leidingen aan het lassen en wilde ik op een gegeven moment een kraan erbij. Dan moet je niet denken, dat die met een auto wordt gebracht, nee: ze laten veertig Indiërs sjouwen, in de hitte. Behandel mensen normaal, denk ik dan." Qua mentaliteit zit hij dan dicht op de Amerikaanse volksaard: "Ik ben 2.0 direct."

Geen chatbot die de draad kwijtraakt

Leen van Mourik regelde zijn verzekeringen altijd online, maar kreeg er tabak van dat hij bij vragen nooit iemand aan de lijn kreeg. In plaats daarvan een chatbot. "Die dan halverwege het gesprek de draad kwijtraakt. Bel je vervolgens een noodlijn, krijg je te horen dat deze niet voor zo'n gesprek is bedoeld en wordt er gewoon opgehangen." Sinds hij zijn verzekeringen bij Van der Nat heeft ondergebracht, is alles anders. "Als je belt en je krijgt niet direct iemand te pakken, word je altijd dezelfde dag nog teruggebeld. Je spreekt dan iemand die precies weet waar het over gaat en verstand van zaken heeft."

Canarische Eilanden

Gaandeweg het gesprek, dat meandert van verre reizen naar roadtrips en favoriete of minder favoriete bestemmingen, rijst de vraag of Nederland – en dan met name Rijswijk – niet te klein is geworden voor de wereldburger die Leen is geworden. Maar hij voelt zich nog absoluut thuis in het dorp waar iedereen normaal is en gewoon doet. En als hij terug is, is hij niet zelden te vinden in het clubhok van de gefuseerde voetbalclub GRC'14. Maar ja, zijn huidige vrouw – zelfstandig reisagent – en hij bespraken al wel emigratieplannen. De Canarische Eilanden leek het stel een fantastische bestemming, maar sinds er een kleinkind op komst is, is vooral zij van gedachten veranderd. "We kijken nu of we een constructie kunnen vinden waarbij we de helft van de tijd in het buitenland en de andere helft van de tijd in Nederland kunnen zijn." Canarische Eilanden? Met Leen weet je het maar nooit. "In Canada ben ik nog nooit geweest, in Australië ook niet. Die landen zou ik nog graag een keer willen zien." ●